

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 60. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm1854/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

man saa' sig om [efter] en anden Lejlighed og fandt snart en vel yderst simpel, men derfor kun nu des mere berømt i Hoffets Boldhus. Stuen havde nøgne Vægge, men den var stor nok til at rumme ikke blot Forsamlingen, men de tilstrømmende Tilhørere; der var hverken Bænke eller Stole, men man hjalp sig foruden; der var temmelig mærkt, men det havde ingen Nød, man skilte sig ad, uden at have foretaget noget, der maatte gøre Opsigt i Frankrig og i hele Evropa; thi ellers [vilde] jo Boldhus-Mødet været latterligt, og intet Folk har en saadan Skræk for at blive latterligt eller saa fin en Sans for, hvad der gjør Opsigt, som det franske.

Det var i Versailles, Forsamlingen holdtes, i Versailles, lidt over to Mil fra Paris, før Ludvig den fjortendes Tid en lille Flække med et Jagtslot i en Ørk, men under ham opvoxet til en Stad af Størrelse som Kjøbenhavn, og nu med ham berømt over hele Evropa af det uhyre Slot, han der bygte og gjorde til sin Bopæl, et Slot, hvis Façade, man siger, er 1800 Fod, saa nær en Tolvtedel Mil lang, og som selv Napoleon fortvivlede om at kunne fylde, men som dog Ludvig Filip paa en Maade har faaet smukt møbleret og stærkt besøgt, ved at gjøre det til et Kunst-Galleri for hele Frankrigs Historie, hvormed Engelskmanden, af hvem jeg har min Efterretning, vel siger en Del træffende Spydigheder, men ærgrer sig dog sikkert i Grunden over, at England ikke har vist sin i det ny Evropa magelese Historie samme Opmærksomhed.

Ved Mødet i Boldhuset fandt nu først det Forslag stort Bifald: at gaa i Procession til Paris og saaledes forflytte National-Forsamlingen til Hovedstaden, som var i Fyr og Flamme for Friheden; men de betænksomste modsatte sig, af Frygt for et Uheld, der kunde møde undervejs, forstyrre Planen og gjøre Proven latterlig. Da foreslog en anden: heller med en højtidelig Ed at forbinde sig til ej at skilles ad, før de havde givet Frankrig en

Konstitution. Dér fik man Ordet og traf alles Mening: Præsidenten svor først, og efter ham, paa en eneste nær, hele Forsamlingen, højt og lydelig: aldrig at skilles ad, men at forsamle sig, hvor som helst Omstændighederne krævede det, til man havde givet Riget en Konstitution, der hvilede paa faste Grundpiller. Hele Boldhuset gjened naturligvis af Bifaldsraab: leve National-Forsamlingen og leve Kongen!

Det var om Løvedagen (20de Juni), og om Mandagen skulde det store Møde med Magtsproget finde Sted; men Ministrene kunde ikke blive færdige med Mesterstykket, saa det opsattes til Tirsdag, og derved vandt Borgerskabet en Dag, der ikke blev ubenyttet. Flerheden af Gejstligheden havde nemlig besluttet at forene sig med Borgerskabet; det vilde Hoffet forebygge, derfor var Salen bleven lukket, og man frygtede ikke for, at Gejstligheden vilde støde til i Boldhuset, thi det havde Franskmændene fundet latterligt; men National-Forsamlingens Præsident vidste ogsaa godt det, og var ikke raadvild: han gik først til en Kloster-Kirke, men fandt den for lille og Munkene for bange, og gik saa [til] den hellige Ludvigs Sogne-Kirke, hvor der i Skibet var Plads nok, ikke blot til Borgerskabet, men ogsaa til Stole baade for Adel og Gejstlighed, som man ikke glemte at besørge, hvorpaa Gejstligheden kom i Procession fra Korset, med en af Ærkebisperne til Ordfører, og blev paa det forbindligste modtaget, ja, da man foreslog, at deres Navne skulde trykkes, tilføjede Præsidenten Bailly, som var en Bogorm af Profession: »Ja, med gyldne Bogstaver!» men om Sognepræsterne, der næsten udgjorde hele denne gejstlige Flerhed, virkelig fik deres Navne forgyldte, det véd jeg ikke.

Denne Forbindelse, som, skjønt den kun anmeldtes med Hensyn paa at prøve Fuldmagterne, var desuagtet lige afgjørende, forbarsede nu vel Hoffet, men det trøstede sig dog let med Dommedags-Slaget i Morgen.

